

ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΩΝ

Τα γράμματα της ελληνικής αλφαβήτου είναι 24 και διακρίνονται σε

Φωνήεντα (7)

1. Μακρόχρονα : η, ω
2. Βραχύχρονα : ο, ε
3. Δίχρονα : α, ι, υ

Σύμφωνα (17)

1. Άφωνα :
 - Ουρανικά : κ, γ, χ
 - Χειλικά : π, β, φ
 - Οδοντικά : τ, δ, θ
2. Ημίφωνα :
 - Ένρινα : ν, μ
 - Υγρά : λ, ρ
 - Συριστικό : σ, ς
3. Διπλά : ξ, ψ, ζ

Δίφθογγοι

Η αρχαία ελληνική έχει διφθόγγους, δηλαδή ζευγάρια φωνηέντων που προφέρονταν και οι 2 φθόγγοι (ήχοι) στο χρόνο μιας συλλαβής

1. Κύριες Δίφθογγοι : οι, αι, ει, υι, αυ, ευ, ηυ, ου
2. Καταχρηστικές Δίφθογγοι : η , ω, α

🌐 Στις καταχρηστικές διφθόγγους το δεύτερο φωνήεν (δηλαδή το ι) παίρνει τη θέση της υπογεγραμμένης κάτω από το πρώτο φωνήεν

🌐 Οι δίφθογγοι είναι μακρόχρονες (εκτός από το οι και αι μόνο στο τέλος της λέξης)

ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Όλες οι αρχαίες ελληνικές λέξεις που αρχίζουν από φωνήεν ή δίφθογγο παίρνουν κάποιο πνεύμα. Τα πνεύματα είχαν σχέση με την προφορά της ελληνικής γλώσσας και είναι :

- 🍎 η ψιλή (') π.χ. ἄνδρας, εὐχή, ἰατρός, οἶκος, ἀγρός
- 🍎 η δασεία (') π.χ. ἱστορία, ἅγιος, ὑγρός, Ἕλλην, αἶμα

TONOI

Οι τόνοι στην αρχαία ελληνική γλώσσα είναι :

- η οξεία (')
- η περισπωμένη (~)
- η βαρεία (`) : παίρνει τη θέση της οξείας σε κάποιες ιδιαίτερες περιπτώσεις

ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΝΙΣΜΟΥ

1. Όταν τονίζεται η προπαραλήγουσα, παίρνει πάντοτε οξεία

Π.Χ.	ἄν – θρω – προς	περίπατος	ἄρωμα
	Προπ.	Προπ.	Προπ.

2. Όταν τονίζεται βραχύχρονη συλλαγή, παίρνει πάντοτε οξεία

Π.Χ.

	νέος,	σοφός,	μόνος
	B	B	B

3. Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει οξεία μπροστά από μακρόχρονη λήγουσα

Π.Χ. κῶ - μῆ ἄ - κοῦ - ῶ εἰ - ρῆ - νῆ
 Μ Μ Μ Μ Μ Μ

4. Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει περισπωμένη μπροστά από βραχύχρονη λήγουσα

Π.Χ. κῆ - πος ἄρ - χαῖ - ος ταῦ - ροι

M B M B M B